

HOLLY BOURNE

UŽ JSEM
NORMÁLNÍ
?!?

ANO

NE

Být holka je dřina

UŽ JSEM
NORMÁLNÍ
?!?
..!

HOLLY BOURNE

UŽ JSEM
NORMÁLNÍ
?!?
.!..

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

First published in the UK in 2015 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England.
www.usborne.com

Text © Holly Bourne, 2015
Translation © Romana Bičíková, 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart

The right of Holly Bourne to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.
Photograph of Holly Bourne © Jonny Donovan

The name Usborne and the devices are Trade Marks of
Usborne Publishing Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Z anglického originálu *Am I normal yet?*
vydaného v roce 2016 nakladatelstvím Usborne Publishing Ltd.,
přeložila Romana Bičíková
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2017
Redakce Marie Iljašenko
Korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-7529-338-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

DENÍK REKONVALESCENCE

normálnosti

Datum: 18. září

Užívaná léčiva: Fluoxetin, 20 mg

Už ne 40 mg,
hurá!

Myšlenky/pocity: Už jsem normální?

Domácí úkoly:

- Dotkni se okraje odpadkového koše a potom si minimálně 10 minut nemyj ruce
- Jez tři jídla denně, plus svačiny (Co je, nedostanu samolepku?!)
- Skvěle, Evie, jen tak dál!! 😊

Eviin domácí úkol:

1. Nedovol, aby se někdo na škole dozvěděl o víc čem
2. Začni žít normální život a dožeh všechno, co jsi za ty tři roky propásla
Normální v šestnácti =
 - * Škola
 - * Kamarádi (kteří se na tebe nevykašlou proto, že jsi moc otravná)
 - * Najít si kluka? Nebo aspoň první puša?
 - * Kalby? Zábava?

Jedna

Začalo to večírkem.

Nebyl to jen tak ledajaký večírek, ale taky Moje První Rande. Jako ÚPLNĚ první rande. První v životě. Protože jsem konečně, po tom všem, co se semlelo, byla připravená na kluky.

Jmenoval se Ethan a měl rád Smashing Pumpkins (ať už to bylo cokoli) a nějakým způsobem se mu už povedlo nechat si na tváři vyrašit opravdové strniště. A líbila jsem se mu dost na to, aby mě po sociologii pozval na rande. A byl zábavný. A měl fakt malé, ale hezké tmavé oči, jako fretka nebo tak něco. Ale sexy fretka. A hrál na bicí a na housle. Na obojí! I když to jsou dva úplně rozdílné nástroje. A, a...
... a – panebože – co si SAKRA vezmu na sebe?

Tak fajn, byla jsem ve stresu. Chovala jsem se obsesivně. „Obsesivně“, a to na miliontous. Naprosto trestuhodně. Jenže tohle pro mě byla velká věc. Konečně jsem dělala něco NORMÁLNÍHO. Měla jsem pocit, že už mám na to, aby se mi to

povedlo. A samozřejmě jsem *věděla*, co si vezmu na sebe. Vyzkoušela jsem si snad všechno, co jsem měla ve skříni, a nakonec se rozhodla pro upnuté džíny, černý top a červený náhrdelník, tedy kombinaci, která by podle mě měla být tím nejbezpečnějším outfitem na rande, který v historii existuje.

Chystala jsem se být zase normální. Ale do normálnosti se vrátím opatrně.

Outfit na první rande

Džíny = cool, jsem-jako-ostatní a rozhodně-s-tebou-nebudu-hned-spát-takže-na-to-ani-nemysli.

Černý top = zeštíhluje – No jo, já vím... ale přece jen to bylo první rande a po všech těch prášcích jsem byla tak trochu... nateklá.

Červený náhrdelník = náznak skryté smyslnosti. Když se budeš chovat slušně a až budu připravená a ty řekneš, že mě miluješ, a zapálíš svíčky a takové ty ostatní věci, co se stejně nejspíš nikomu nestávají...

... jo a taky se pořádně vydrhneš a necháš si udělat asi tak deset testů na pohlavní choroby.

Hezký. Bezpečný. Outfit.

Tak si to už obleč, Evie. Vezmi si to sakra na sebe.

A tak jsem si to vzala.

Než se dostanu k tomu, jak to dopadlo a jak to byl začátek *něčeho*, ale ne začátek Ethana, asi byste chtěli vědět, jak jsem ho potkala, abyste si vytvořili nějaké citové pouto.

Blbost, už jsem vám prozradila, že nám to s Ethanem nevyšlo.

No nic. Komu se taky kdy povedlo zažít velkou lásku s klukem, co vypadá jako sexy fretka?

Jak Evie potkala Ethana

Nová střední škola. Nastoupila jsem na úplně novou školu, kde bylo jen pár lidí, kteří mě znali jako „tu holku, co se zbláznila“. Sice jsem udělala středoškolské zkoušky jen z několika málo předmětů, a to jen díky domácímu vyučování, ale tahle škola mě nechala se přihlásit k maturitnímu studiu, protože když mě zrovna nezavřou do léčebny, jsem docela chytrá.

Ethana jsem si všimla na první hodině sociologie. Hlavně proto, že tam byl jediný kluk. Plus ta sexy fretkovitost a strniště.

Sedl si vedle mě přes uličku a naše oči se takřka okamžitě střetly.

Ohlédla jsem se, abych se podívala, na koho tak zírá. Nikdo za mnou nebyl.

„Ahoj, já jsem Ethan,“ představil se a zvedl na pozdrav ruku.

Zamávala jsem, abych mu pozdrav opětovala. „Ahoj, já jsem Evelyn... Evie. Vždycky Evie.“

„Už jsi někdy na sociologii chodila, Evie?“

Zadávala jsem se na zbrusu novou učebnici na své lavici, se zcela nedotčeným, nezohýbaným hřbetem.

„Ehm, ne.“

„Já taky ne,“ řekl on. „Ale slyšel jsem, že je to snadný. Jednička zadara, ne?“ Věnoval mi širokánský úsměv, který v mém těle vyvolal hned několik reakcí. Až jsem si z toho musela sednout – až na to, že jsem už seděla, takže jsem se spíš jen tak nějak rozpačitě zavrtila na židli. Pocítila jsem nával paniky, a tak jsem se zahihňala, abych to zakryla. „Proč na ni chodíš *ty*?“ vyptával se.

Otázka. Odpovědět na otázku zvládneš, Evie. „Řekla jsem si, že to bude bezpečnější než psychologie.“

Ajaj. *Mysli*. Než na něco odpovíš, myslí.

Čelo pod kšticí rozčuchaných vlasů se nakrčilo. „Bezpečnější?“ podivil se.

„Jo, víš jak,“ pokoušela jsem se o vysvětlení. „Já... ehm... to... Nechci, aby se mi do hlavy dostalo moc divnejch věcí.“

„Věcí?“

„Jsem dost snadno ovlivnitelná.“

„Jakých věcí?“ naklonil se přes lavici a ve tváři se mu zračil zájem. Nebo zmatek.

Pokrčila jsem rameny a začala si pohrávat s taškou.

„No, v psychologii se učíš o věcech, co se ti můžou v mozku pokazit,“ vysvětlovala jsem.

„No a?“

Pokračovala jsem v pohrávání s taškou. „No, je to jen víc věcí, kvůli kterým se dá vyšilovat, ne? Jako věděl jsi, že existuje věc jménem apotemnofilie?“

„Apotemno-co?“ zeptal se a zase mi věnoval ten úsměv.

„Je to porucha vnímání těla. Prostě se jednoho rána probudíš s přesvědčením, že bys neměl mít dvě nohy. Najednou tu nohu navíc nenávidíš a chceš si ji nechat amputovat. Některý lidi, co tou poruchou trpí, dokonce předstírají,

že jsou fakt po amputaci! A jedinej způsob, jak ji vyléčit, je nechat si tu nohu nelegálně uříznout u doktora, co se na uřezávání nohou specializuje. Říká se tomu apotemnofilie nebo BIID a obvykle se projevuje až po dvacítce. Klidně se může projevit u kohokoli z nás. To se ještě neví. Můžeme jen doufat, že budeme svoje končetiny mít dál rádi. A proto si myslím, že je sociologie bezpečnější.“

Ethan vybuchl smíchy, takže se všechny ostatní holky ve třídě otočily a zíraly na nás.

„Myslím, že se mi sociologie s tebou bude líbit, Evie.“
Rošťácky naklonil hlavu a mrkl na mě.

Rozbušilo se mi srdce, ale ne jako chycený motýl jako obvykle. Jinak. Líp.

„Tak dík, asi.“

Po zbytek hodiny ze mě Ethan nespustil oči.

A tak jsme se potkali.

Podívala jsem se na svůj odraz. Nejdřív zblízka, s nosem přitisknutým na zrcadlo. Pak jsem couvla a podívala se znova. Pak jsem zavřela oči a prudce je zase otevřela, abych sama sebe překvapila a udělala si nestranný názor.

Nevypadala jsem zas tak hrozně.

Na mém odrazu v zrcadle se rozhodně nedalo poznat, jak jsem nervózní.

Zapípal mi telefon a v srdci se mi strhlo malé zemětřesení.

Ahoj, už jsem ve vlaku. Těším se, až se večer uvidíme. x

Přijede. Je to pravda. Pak jsem si na mobilu všimla, kolik je hodin, a zpanikařila jsem. Ještě sedm minut a pak už budu mít zpoždění. Naházela jsem věci do tašky a pak se rozběhla do koupelny, vyčistit si zuby a umýt ruce.

Stalo se to, když jsem s tím byla hotová.

ŠPATNÁ MYŠLENKA

Umyla sis je pořádně?

Skoro jsem se ohnula v pase. Jako by mě někdo bodnul do břicha pletací jehlicí.

Ne ne ne ne ne.

A pak se přidala další.

ŠPATNÁ MYŠLENKA

Měla by sis je umýt znova, pro jistotu.

Tentokrát jsem se ohnula doopravdy, chytila se okraje umyvadla a skoro se skácela na zem. Sarah mě varovala, že se to může stát. Že se ty myšlenky vrátí, když snížím dávku léku. Řekla mi, že se to dá čekat. Ale taky říkala, že to bude v pohodě, protože teď už vím, jak to zvládat.

Mamka zaklepala na dveře koupelny. Asi mi zas tajně stopovala čas – cokoli nad pět minut bylo varovné znamení.

„Evie?“ zavolala.

„Ano, mami,“ odpověděla jsem, pořád ještě zhroucená.

„Jsi v pořádku? V kolik hodin potřebuješ odcházet na ten večírek?“

Mamka věděla jen o večírku, ne o tom, že mám rande. Čím míň toho máma ví, tím líp. Moje mladší sestra Rose o rande věděla, ale přísahala, že nic neprozradí.

„Jsem v pohodě. Už jdu.“

Uslyšela jsem, jak se její kroky vzdalují chodbou, a pomalu jsem vydechla.

Logická myšlenka

Jsi v pohodě, Evie. Přece si ty ruce nemusíš mýt znova?
Vždyť sis je právě umyla. Tak šup, vstávej.

Jako dobře vycvičený voják jsem se narovнала a klidně otevřela dveře koupelny. Jenže v mozku mi na rozloučenou zablikala ještě jedna poslední porucha.

ŠPATNÁ MYŠLENKA

A jéje. Vrací se to.

Dvě

Po žalostném létě plném neustálého mrholení se září chovalo úplně vzorně. Koženou bundu jsem si cestou k nádraží jen tak přehodila přes rameno. Byl vlhý večer a ještě bylo světlo, děti jezdily na kolečkových bruslích po chodníku a jejich rodiče posedávali na svých předzahrádkách a popíjeli pivo.

Byla jsem neskutečně nervózní.

Nechtěla jsem na sraz s ním jít sama. Jenže Jane – ZRÁDKYNĚ – jela na tu párty se Zlodějem kamarádek... sorry, chci říct s Joelem.

„Přece nepotřebuješ, abych s tebou vyzvedávala tvýho kluka,“ přesvědčovala mě nasládlým hlasem Jane. „Není to trochu... nedospělý?“

Podle mého osobního názoru bylo mnohem nedospělejší obarvit si svoje přirozeně blond vlasy na černou jako akt vzpoury proti naprosto pohodovým rodičům – jako to udělala Jane. Ale to jsem jí neřekla. Jen jsem sklopila hlavu, abych neviděla ten blahosklonně povýšený pohled v jejích černě orámovaných očích.

„Jen mě napadlo, že by bylo cool, kdybychom tam všichni přijeli společně?“ opáčila jsem. „Ty a Joel, Ethan a já. Víš co, jako parta?“

„Puso, on s tebou bude chtít bejt sám. Věř mi.“

Dřív jsem Jane věřila...

Věřila jsem i svému úsudku.

Věřila jsem svým myšlenkám.

Věci se mění.

A dneska se věci roztáčely jako kolotoč.

Co když Ethan nepřijde? Co když to bude ta nejhorší noc na světě? Co když přijde na to, že jsem cvok, a ztratí zájem? Co když nikdy nenajdu nikoho, kdo by se mnou vydržel? Jako jasně, už jsem na tom byla mnohem líp, ale stejně jsem to pořád byla... no... prostě já.

Vybavilo se mi, co mi o randění říkala Sarah.

Co mi Sarah říkala o randění

„Mám rande,“ oznámila jsem jí.

Seděla jsem na svojí oblíbené židli v její ordinaci a pohrávala si s plyšovým králíčkem. Sarah dělala i rodinné terapie, takže vždycky, když mi říkala něco, co jsem nechtěla slyšet, měla jsem tu spoustu hraček, kterými jsem se mohla zabavit.

Překvapit terapeutku je nemožné – už jsem k Sarah chodila dva roky a tohle jsem zjistila hned na začátku. Ale teď se Sarah přece jen na svém velkém koženém křesle napřímila.

„Rande?“ zopakovala úplně neutrálním, terapeutickým hlasem.

„O víkendu s ním jdu na kalbu k jedné známé.“ Otáčela jsem králíčkem stále rychleji a nemohla se ubránit úsměvu. „Teda, není to přímo rande. Jako že tam nebudou žádné svíčky ani růže ani nic takového.“

„A s kým to rande máš?“

Sarah si začala škrábat poznámky do svého velkého bloku, což dělala vždycky, když ze mě vypadlo něco zajímavého. Pokaždé, když vytáhla propisku, jsem měla pocit, že jsem něco dokázala.

„S Ethanem. Chodí se mnou na sociologii,“ odpověděla jsem.

„Fajn. A jaký ten Ethan je?“

V břicho mě zalechtalo a úsměv se mi rozmázl od ucha k uchu, jako margarín.

„Hraje na bicí. A myslí si, že by mohl bejt marxista. A připadám mu vtipná. Včera to přímo řekl: ‚Evie, ty jsi fakt vtipná.‘ A...“

Sarah mě nevzrušeně přerušila jednou ze svých typických otázek.

„A jaký to v tobě vyvolává pocit, Evelyn?“

Vzdychla jsem a chvíli nad tím uvažovala.

„Dobřej.“

Propiska se znovu pohnula.

„A proč z toho máš dobrý pocit?“

Hodila jsem plyšáka zpátky do krabice s hračkami a protáhla se ve snaze dát dohromady odpověď.

„No, asi jsem si nikdy nemyslela, že se budu nějakému klukovi líbit. S tím, co se mi děje tady...“ Poklepala jsem si

na hlavu. „A víš co, bylo by hezký mít prostě kluka... jako všichni ostatní...“ odmlčela jsem se.

Sarah přimhouřila oči a já se obrnila proti tomu, co mělo následovat. Ty dva roky u ní mě naučily, že přimhouřené oči rovná se přímočará otázka.

„Hezké by to možná bylo, ale myslíš si, že by to právě teď prospělo tvému zdraví?“

To mě naštvalo. Stoupla jsem si.

„Hej! Copak nemůžu mít aspoň jednu normální věc? Koukni se, o kolik jsem se zlepšila. Už skoro přestávám brát léky. Každý den chodím do školy. Mám dobré známky. Minulej týden jsem dokonce dala ruku do koše, pamatuješ?“

Zase jsem sebou plácla na židli, protože mi bylo jasné, že Sarah na můj dramatický výlev nezareaguje. A opravdu: byla dál klidná a vyrovnaná.

„Chtít něco normálního je normální, Evie. To ti neupírám. Ani neříkám, že to nesmíš nebo nemůžeš udělat –“

„Stejně bys mi v tom nemohla zabránit. Mám svobodu vůli.“

Ticho, které mělo ztrestat moje vyrušení.

„Jen chci říct, Evie, že si vedeš skvěle. Jak jsi sama řekla. Jenže...“ Poklepala propiskou na blok, přejela si jazykem zevnitř po tváři. „Jenže... vztahy jsou komplikované. A hlavně vztahy s pubertálními kluky. Nutí tě všechno řešit a nadměrně přemýšlet a pak máš ze sebe špatný pocit. A dokonce i ta nejvíc normální“ – u slova normální naznačila prsty uvozovky – „holka pak má pocit, že se z toho zblázní.“

Zapřemýšlela jsem o tom. „Takže chceš říct, že se z Ethana zblázním.“

„Ne. Chci říct, že chození s klukem nebo i s holkou je vždycky komplikované, pro oba. Jen se chci ujistit, že jsi dost silná na to, abys to zvládla, a všechno ostatní taky.“

Založila jsem si ruce na hrudi.

„Já na to rande stejně půjdu.“

K nádraží to byla docela štreka. Slunce pomalu zapadalo a nebe se zbarvovalo inkoustově fialovou barvou. Tam, kde bydlím, je nebe hodně. Většina domků má kolem sebe rozlehlé zahrady. V centru města je Starbucks a Pizza Express, pár hospod a dalších obvyklých věcí, ale je to jen malý ostrůvek ruchu uprostřed ohromného moře předměstí.

Ethan mi poslal další zprávu, aby mi napsal, v kolik přijede jeho vlak. Bydlel ve městě o kousek dál. Vlakem to trvalo přesně devatenáct minut.

ŠPATNÁ MYŠLENKA

Co když se ve vlaku chytí tyče?

Co když si někdo, kdo má norovirus, kýchl
do dlaní a pak se té tyče držel přesně v místě,
kde se jí pak chytil Ethan?

Co když mě potom Ethan vezme za ruku?

Zakopla jsem o nic a málem se rozplácla jako žába. Randění mi opravdu motá hlavu netušenými novými způsoby. Ale stejně jako se vším ostatním v mém mozku, ani tohle nebylo „normální“.

Věci, které nejspíš dělají před prvním rande starosti normálním lidem:

- Nebude to trapný?
- Budu se mu líbit?
- Jak vypadám?
- Bude se líbit on mně?

To všechno se mi hlavou jako nezastavitelný kolotoč neurózy honilo taky, CELÝ DEN, ale k tomu se mi neustále vtíraly naprosto debilní špatné myšlenky o naprosto debilních bakteriích. Jako sakra vždycky.

Abych se rozptýlila, přehrávala jsem si v duchu, jak jsme se s Ethanem k tomuhle prvnímu rande dostali.

Jak jsme se s Ethanem dostali k prvnímu rande

Na naši druhou společnou hodinu nakráčel s hodně samolibým výrazem.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho nesměle, když si sedl naproti přes uličku.

„Syndrom odcizené ruky,“ odpověděl s namyšleným pokývnutím.

„Cože?“

„Nová věc, který se můžeš bát. Syndrom odcizený ruky.“

On si zapamatoval, o čem jsme se bavili! A dokonce si sám něco našel! Zazubila jsem se a naklonila hlavu na stranu. „Fakt, jo? A co to teda je?“

Tak počkat... CO TO SAKRA JE SYNDROM ODCIZENÉ RUKY? DÁ SE TO CHYTIT?

„Je to fakt pořádně divný.“ Začal kolem sebe šermovat rukama jako blázen. „Je to neurologický. Tvoje ruka jako by najednou měla vlastní hlavu a dělá nejrůznější věci sama od sebe.“ Chytil se pod krkem a dělal, že sám sebe rdousí.

„Co? Jako třeba i jazzový ruce?“ snažila jsem se to zlehčovat, i když v duchu už jsem propadala beznaději.

Ethan začal komíhat prsty a mávat mi rukama před obličejem jako při jazzu, zatímco já se nervózně pochichtávala. „Jo, možná. Ale odcizená ruka většinou lidi mlátí, nebo shazuje věci na zem, nebo někdy třeba zkusí někoho uškrtnit. Hele, ukážu ti to.“

Vytáhl telefon a našel na YouTube video. Rozhlédl se, jestli ještě nejde učitel, a naklonil se blíž ke mně, abychom si video mohli pustit. Žádný kluk ještě nebyl tak blízko mě a já jsem trochu zpanikařila, ale v dobrém. Ethan byl cítit táborákem – ale v dobrém. Skoro jsem se na to video nedokázala soustředit.

Odtáhla jsem se jako první a vytáhla učebnici. „Tomu nevěřím,“ zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem tomu věřit.

„Je to fakt pravda.“

„A jak to člověk dostane?“

Ethan si strčil mobil zpátky do kapsy. „Většinou je to vedlejší účinek operativní léčby epilepsie.“

Vydechla jsem nepředstíranou úlevou. „Aha, tak dobrý. V mém věku se mi už epilepsie neprojeví.“

Ethan vyprskl smíchy, a právě v tu chvíli vstoupil náš učitel a sykl na něj.